

XI

Тим часом Фесенко, розпрощавшись з Бородавкіним, ішов до Навроцького. Тихою ходою йшов він вуличкою, що ніби угнула в балку й знов вигиналась нагору. Тінь полягала на балці. Нагорі через лист акацій блискало проміння надвечірнього сонця й через балку сипалось на другому боці на білі невеличкі хати, на гарненькі покрівлі й обсіпало їх теплим світлом.

Тихий вечір розворушив думи в серці в Фесенка. Перед ним ніби майнуло гарне Санине личко. Йому ніби в самі очі заглянули її тихі, блакитні, як вечірнє небо, очі. І несамохіть вирвалось з його грудей легке зітхання.

«Шкода Сані... Але двадцять п'ять тисяч і дім! Це не жарти. Коли б пак мені ті гроші з додачею Сані! Та нічого робити: треба брати в додачу Маню. На її гроші я закладу собі ґрунт для кар'єри... гм... Правда, воно якось неморально. Але тепер світ не такий, щоб дуже церемонитись з моральністю. Моральність животіє тільки в книжках. Ідеали — нісенітниця й клопіт в практичному житті. В світі панує один закон біологічний: дерево запускає коріння в ґрунт і висисає сік з землі, глушить кругом себе кущі та слабкіше дерево... Пустимо й ми коріння в дурний людський натопт і будемо п'явкою висисати сік кругом себе, звідкіль тільки можна. В світі скрізь співається стара, як світ, пісня: «Той, хто не маже, той дуже скрипить; хто не лукавить, той ззаду сидить». Ззаду я ніколи не сяду; лучче сидіти спереду... І ми сядемо спереду, і за нас колись заговорять в світі. Будемо мазати, щоб не скрипіло, будемо лукавити; де треба, пригнемось, удамо з себе підлизу та пронозу, а потім піднімемось високо вгору. Але що буде, як згори повіє інший вітер? як часом звелять запровадити ті ідеали, ті ідейки, ті принципи в життя? — спитав сам в себе Фесенко. — Тоді скинемо одну машкару та надінемо іншу, хоч би й машкару честі й правди. Це невелика штука. Чи то я один в машкарі? Шкода, що моє прізвище не аристократичне. Фесенко... гм!.. Фесенко... так і знать, що моя як не баба, то якась дурна прабаба була Феська, взяв би її нечистий...»

Фесенко розсердився й був наготові дати по потилиці своїй бабі або прабабі, якби вони якимсь чудом опинились тепер перед ним.

Фесенко й незчужся, як дійшов до монастирської гостиниці. Він підвів голову й зирнув набік. Під акаціями, просто вікна гостиниці, він углядив не бабу й не прабабу Феську, а Навроцьку й її дочку Маню. Вони сиділи за столом. Стіл був застелений білою, як сніг, скатеркою. Самовара на столі ще не було. Фесенко зняв циліндер і ввічливо поклонився дамам. Навроцька попросила його сісти й напитись з ними чаю. Фесенко поставив на траві свій циліндер, кинув дорогий шовковий зонтик з ручкою з слонової кості й граціозно сів на кінчику стільця.

«Гарний, гарний, як місяць повний! Варт такого жениха залучати до своєї Мані», — подумала Навроцька.

— Як же ваше здоров'я? — спитав Фесенко в Навроцької й осміхнувся. З-під чорних тонких вусів блиснули рівні, як підрізані, білі, добре вичищені зуби.

— Спасибі вам! Мені стало лучче, — сказала Навроцька і втупила свої очі в його.

«Гарний, як картина! Чоло високе, брови високі, — подумала Навроцька. — Треба його доконче залучити до Мані».

Гарна Фесенкова постать на фоні молодих акацій виступала в усій красі, різко, ясно, як намальована: плечі широкі, груди дужі, будова тіла міцна, кремезна. Червоні губи звивались ямочками посередині. Це був тип одеський, гарний, рослий, дужий тип південного надморського краю.

— Де ж Харитін Кирилович? — співав Фесенко.

— Десь гуляв з Санею над морем, отам над кручею, — сказала Навроцька.

Фесенко пильно глянув Мані в очі й почав її чарувати своїми гострими карими очима: він кинув на неї гострий орлиний погляд, а потім прижмурих їх. Маня спустила свої очі на одну мить. Фесенко липнув на неї вдруге, неначе вдарив очима. Маня дивилась на його спокійно, неначе та ягниця.

«Очі спокійні, неначе в скляної ляльки: ні добро, ні зло, ні прихильність, ні любов не світяться в їх», — подумав Фесенко.

Маня й справді дивилась на його своїми безвинними й дитячими очима. В неї були очі гарної ситої телички.

Фесенко прижмурих очі й кинув солодкими очима на Навроцьку. Гострі Раїсині очі на одну мить стали м'які, аж солодкі.

«Стара держатиме руку за мною. Це добре. Двадцять п'ять тисяч неначе вже в мене в кишені», — подумав Фесенко й знехотя лапнув долонею за кишеню.

— Що ж ви тепер малюєте, Маріє Харитонівно? — спитав в Мані Фесенко. — Певно, рожі та лелії!

— Тепер я малюю простіші сюжети, — обізвалась Маня й не договорила.

— І простіші й прозаїчніші, — договорила за дочку мати. — Вона малює човна на березі моря під скелею.

— О, та й це сюжет не прозаїчний: човник маленький, синє море, сірі скелі, весло на човні, кругом білі хвилі. Чую поезію! — сказав Фесенко, прикинувшись поетом.

— Шкода, що тут нема фортеп'яна. Моя Маня забуде зовсім музику. Вона вже грає Шопена, — обізвалась мати.

— Невже ви граєте гм... гм... Шопена? — аж крикнув Фесенко. — Вже дійшли до таких трудних п'єс в ваші літа! Честь вам і слава! — сказав солоденьким голосом Фесенко.

Чи трудний, чи легенький той Шопен — він не тільки не знав того, але й навіть ніколи не чув за Шопена, бо зовсім не цікавився музикою.

— Чи не думаєте, Раїсо Михайлівно, послати Марію Харитонівну на курси в університет? — спитав Фесенко.

— Борони боже! — аж крикнула Навроцька. — Моя Маня вчилась в приватному пансіоні мадам Роже і вчилась не для курсів, а для себе. Я навіть боялась дати її в панянську гімназію. Знаєте, ті гімназистки та курсистки бувають такі...

Навроцька не договорила, їй здавалось, що за тих курсисток нечля навіть говорити з порядними людьми.

— Правда, бувають такі, такі собі... гм... — і собі не договорив Фесенко й спустив очі на стіл, неначе засоромився.

— Одначе час би нам і чаю напитись, а горнична самовара не подає. Йди, Маню, проходись з паном Фесенком по садку, поки я звелю подати самовар.

Це стара Навроцька дозволила дочці таку вже вільність, що дочка на неї аж очі витріщила: «Невже, мов, я оце піду гулять сама без мами з паничем?» — неначе питали її очі в мами.

Навроцька встала й почвாலала помаленьку в гостиницю. Фесенко схопився з стільця, надів циліндер, кинув зручним махом на плечі пальто з смугнастою підбійкою й попросив Маню на гулянку. Навроцька пішла в свій номер, звеліла горничній подати самовар, а сама стала за завісою коло одчиненого вікна й кмітила звідтіля за Фесенком та Манею. Вона чогось боялась, щоб Маня часом не дременула кудись, не сіла з Фесенком на пароход та не чкурнула в Одес.

Фесенко й Маня пішли стежкою, що йшла між акаціями до монастирських стін.

«Може, ця Маня тільки так собі зверху свята та божа, а в душі така розумна, гостра та начитана, як і її сестра Саня, — подумав Фесенко. — Вони ж з одного кодла, і не може бути, щоб Саня не напахала її своїм душком... Коли б часом не опектись, як я опікся од Сані».

І Фесенко задумався. Він не знав, з чого почати розмову. «А що як почну розмову за рожі та лелії, а вона мені дасть одкоша, як ота гостра Саня? — подумав Фесенко. — На кожний раз почну з поважних, високих матерій».

— Ваша сестра дуже розвита особа, начитана, дуже здатна до наук. Вона космополітка, любить усякі абстракції, теорії, та сьогочасні ідеї, та високі принципи, — почав Фесенко.

«За що це він мені торочить? Щось мені невтямки, — подумала Маня. — Що то за слова — космополітка, аб... аб... стракції, теорії?» — насилу вимовила ці слова Маня в умі.

— Гм... еге, — одказала Маня, зроду не охоча говорити. Щодо мови вона вдалася трохи в свого батька.

— А ви космополітка чи націоналка? Яких теорій та принципів ви держитесь? — чеплявся Фесенко.

Маню вразили ті терміни.

«Це неначебто французькі слова, — подумала Маня. — Треба покликати на поміч французьку граматику...» Вона кинулась в думці до французької граматики, в французьку етимологію, і не знайшла там тих слів. «Ой лишко! За що це він мене питає?» — подумала вона, а потім сказала:

— Ми... ми цього не вчили в мадам Роже.

Фесенко зареготався в душі й прикусив червоні губи.

— А ваша сестра таки любить ці терміни, — сказав Фесенко.

«Що ж то Саня любить таке чудне? — подумала Маня. — Якись терміни... гм... чи не турецькі якись мінарети?»

— Еге... любить, любить, — обізвалась Маня.

— Чи ваша сестра часом не соціалістка? — спитав Фесенко.

— Егеж, спеціалістка. Папа часом каже, що Саня спеціалістка, бо любить вчити в школі, каже, що й я спеціалістка, бо люблю малювати, — обізвалась Маня.

— Ви мене не так зрозуміли, Маріє Харитонівно. Я не кажу за спеціальність вашої сестри. Що вона добра спеціалістка в педагогії, я тому добре відомий. Я кажу, що ваша сестра, хоч молода, а вже знає добре усякі соціальні ідеї, цікавиться теоріями. Мабуть, багато читала й знає усякі теорії, — сказав Фесенко.

— Авжеж знає, бо вона добре вчилася в гімназії. Вона має золоту медаль. І в нас в пансіоні вчили теорію поезії і прози, — бовкнула Маня.

Фесенко насилу вдержався й трохи не зареготався голосно. Щоб не засміятись, він голосно кашлянув.

«Це чиста провінціальна дурепа! В пансіоні мадам Роже в Кишиневі нічого не робили, погано вчились і тільки байдики били та французьку мову вчили», — подумав Фесенко.

— Чи ваша сестра любить ті теорії ради самих теорій, чи прикладає їх до практики? — знов спитав у Мані Фесенко.

Маня вже зовсім не розуміла, за що він говорить.

«Ой боже мій, як він говорить по-вченому! Нічого не втямлю!» — подумала Маня і нічого не одповіла. Бідна дівчина оглядалась на всі боки, неначе шукала матері для помочі.

«Ну, це не Саня! — подумав Фесенко. — Повертай цабе, бо соб нікуди. Дуже високий тон я взяв для цієї дуринди. Тепер сміливо можна починати розмову про лелії та рожі».

— Ви, мабуть, тепер багато читаете? — почав Фесенко трохи перегода. — Місцина така гарна: море, скелі, акації, кораблі, білі вітрила. Поезія кругом! Самотина, тиша!

— Еге! — обізвалась несміливо Маня. — Тільки мама не дозволяють мені багато читати. Кажуть, що книжками можна очі збавить. Саня не слухає мами, читає багато, та ще й вечорами, і через те в неї очі вже болять; вона часом надіває окуляри.

— Оце негарно, як молоденька й гарна панна, як ви, та надіне окуляри. Ця штука належиться

до старих. Бережіть свої очі. В вас такі пишні, ясні очі, яких я ще й не бачив ні в кого, — сказав комплімент Фесенко.

Маня почервоніла. В неї почервоніло навіть чоло, а щоки неначе зайнялись.

— Я тепер читаю Гоголя... але... але мама каже: паннам ще не годиться читати усього Гоголя, — несміливо обізвалась Маня.

— А Шевченка ви читали? — спитав для штуки Фесенко, щоб випитать в неї погляд на українщину.

— Ні, не читала. В папи є Шевченків «Кобзар», але мама казала мені, щоб я його не читала: каже, що він написаний мужицькою мовою. Мама все дає мені французькі книжки, — сказала Маня.

«Буде саме така жінка, якої мені треба: не знає ніяких тих теорій та ідей, нігде мене не скомпромітує, не опоганить. Але щоб доладу розговоритись з нею, треба братись або до музики, або до рож та лелій», — подумав Фесенко.

— Як же оце ви покинули дома в Кишинев! свої квітки? Хто ж їх там доглядатиме? — спитав Фесенко.

— Ми повиносили вазони в садок і сказали, щоб наша горнична поливала. Квітки не пропадуть. Мама просила одну даму, що живе на нашій вулиці, наглядати, — сказала Маня.

— Гарні в вас вазони? — спитав Фесенко.

— О, дуже гарні! Два фікуси вже доросли до стелі. Мама не знає, що з ними робити, бо зрізувать шкода. А папа жартує, каже мамі: «Візьміть та й підніміте на два аршини стелю».

Фесенко зареготався. Маня й собі засміялась.

— Ті фікуси щепила сама мама. Тим-то вона так коло їх пильнує. І я сама своїми руками прищепила аж два.

— Аж два! — гукнув ніби здивований Фесенко. — І своїми ручками?

— Своїми руками, — сказала Маня. — Я сама й резеду сіяла, а мама сіяла айстри та левкої, — сказала Маня.

— І зійшла ваша резеда? Ох, як я люблю резеду! Це для мене найкращі в світі квітки! Як мені хотілось би подивитись на вашу резеду! — промовив з палом Фесенко.

— Приїдьте та й побачите! — сказала Маня й сама здивувалась своїй сміливості.

— А ви мені дозволите нарвати пучечок на пам'ятку та на згадку? — спитав Фесенко.

— Добре! — сказала Маня, і знов в неї щоки почервоніли.

— Я той букет сховаю в срібну та перлову скриньку й держатиму на пам'ятку до самої смерті! — знов гукнув з удаваним палом Фесенко.

— Нащо ви його будете ховати в скриньку? хіба він такий гарний? Є квітки багато кращі, ніж резеда, — сказала наївно Маня.

— Ні, для мене нема кращих квіток, як резеда, бо, бо... бо ви її любите. А що любите ви, те люблю й я, — сказав Фесенко й заглянув Мані в самі очі.

Маня засоромилась. Ще ніхто не говорив їй таких чудних компліментів. Вона трохи стурбувалась і хутчій повернула стежною назад.

«Треба доходити до самого діла, бо вже до гостиниці й до мами недалечке», — подумав Фесенко.

— А резеду ви вже малювали на картинках? — спитав Фесенко.

— Ні, ще не малювала. Я найбільше люблю малювати нарциси, — сказала Маня.

— Чому так! — спитав Фесенко.

— Я найбільше од усіх квіток люблю нарциси, — сказала Маня.

— І я найбільше люблю нарциси. Ох, які то гарні квітки! білі, чисті, як безвинні панни, ще й рум'янці в осередку! Нарцис — то квітка весни, то поезія, то весна, то сонце, то май, то любов!

любов біла, чиста! — і Фесенко піднімав голос, мов оратор в парламенті, і в кінці аж крикнув так, що Маня трохи злякалась того палу, ущухла, якось зщулилась і попрямувала хутчій по доріжці до стола, де горнична вже виносила наставлений самовар.

— Я достану вам букет з нарцисів, — знов почав базікати Фесенко.

— Тепер літо: нарциси вже одцвілись, — сказала Маня.

— Я піду в оранжерею й достану там нарцисів. Я звелю садовникам посадити нарциси в вазоні. Нехай вони присилують їх вдруге, втретє зацвісти для вас! Я випишу вам нарцисів з-за границі, з тих країв, де в час нашого літа буває весна! — промовив Фесенко.

— Оце! для мене так будете клопотатись? — сказала Маня.

— Буду! я ладен усе зробити для вас, бо не можу жити без вас! — сказав Фесенко тихо, трохи не на саме вушко Мані. Маня перелякалась і вже трохи не бігла до стола, де сиділа мама й наливала чай.

— Я люблю вас, люблю страшенно! Я вас полюбив од того часу, як побачив ваші карі очі, — говорив Мані на вухо Фесенко, хапаючись поспішати за Манею, бо вона вже не йшла, а сливе підтюпцем бігла до столу. Вона не знала, куди йти, де сховатись од тієї розмови, збилась з стежки і йшла по траві. Добігла вона до столу і впала на стілець, неначе під крило своєї ньеньки-оборонниці, як те курча, що ховається од шуліки під квочку. Тут тільки Маня ледве опам'яталась. Навроцька глянула на Маню, на її стривожене та червоне, як жар, лице і зраділа.

«Щось було між ними, щось було! Недурно ж Маня так почервоніла й засапалась. Бідна дівчина! Аж вуха почервоніли».

Навроцька зраділа. Вона глянула на Фесенка сприяючими солоденькими очима. Усе її бліде матове лице одразу, стало неначе солодке, неначе вона лизнула абрикосового варення.

— Що це ви? вже й нагулялись? так швидко? — спитала Навроцька в Мані.

— Вже, мамо, — обізвалась Маня. — Я трохи втомилась, і в мене ніби чогось ноги обважніли.

— Мабуть, мало ходите, мало гуляєте? Еге так? — спитав Фесенко.

— Мало. Ми більше сидимо вдома вдвох з мамою, — сказала Маня.

— Вранці ходимо в монастир до церкви, а ввечері ходимо купатись, та й доволі з нас цього, — обізвалась ласкавенько Навроцька. — В мене, бачте, така думка, що молодим паннам не годиться швендяти по всіх усядах та далеко одбиватись од дому.

— Правда, Раїсо Михайлівно, свята правда. Для жінчини найкраще місце дім, а для нашого негарного полу — служба, — сказав Фесенко.

«От саме добрий час попросити Маниної руки в старої! — подумав Фесенко. — Саме добрий час! Стара тепер пом'якшала, як віск коло вогню... Тільки Маня, либонь, злякається... та ще й дремене з переляку в хату... Але попрошу руки, попрошу... Що бог дасть!»

Нетерплячка брала Фесенка. Він ледве вдержав зубами язика. Двадцять п'ять тисяч манили його, аж неначе дражнились.

«Це я третій раз в їх в гостях, — снувалась думка в Фесенка. — Мабуть, буде геть-то швидко. Я й там, в купця, впіймав облизня, бо тричі був в його в гостях і зараз попросив руки його дочки... Стара дуже етикетна дама. Ще не час, ще не час... Але не видержу, ой, не видержу!»

Сам язик вилазив у його з рота. Він вже роззявив рота й хотів свататись.

— Добри вечір вам! — промовив позад його старий Навроцький.

Фесенко схопився з місця, як опечений. За Навроцьким стояв Комашко, а коло його Саня.

— Доброго здоров'я! доброго здоров'я! — сказав Фесенко й лапнув рукою голову. Рука не знайшла на голові циліндра й лапнула надаремно лоб. Фесенко вхопив стілець і подав його Навроцькому; потім вхопив другий і подав Сані.

— Не клопочіться; я й сама візьму собі стільця, — сказала Саня.

— Щоб зробити вам приємність... делікатність, — говорив Фесенко й ухопив третього стільця й сунув його... Комашкові.

— Не турбуйтеся надаремно. Я й сам знайду собі місце, — сказав Комашко, осміхаючись.

— Щоб зробити вам приємність, приємність, — мимрив Фесенко підсолодженим голосом, звиваючись граціозною гнучкою гадючкою на усі боки. Він подав руку Комашкові. Той тільки здвигнув плечима й тикнув йому свою руку: на, мов, коли хоч!

«Мабуть, вчинив мені знов якусь потайну капость, — подумав Комашко, — бо коли Фесенко до кого дуже ввічливий, кому низенько кланяється, подаючи руку, то напевно він вже вчинив будлі-яку потайну коверзу».

Навроцький глянув на Маню, Маня горіла, як неопалима купина. Глянув він на жінку — в жінки на лиці й в очах була якась благодать.

«Щось сталося! Накльовується, мабуть, другий зять, а може, вже й наклонувся, — подумав старий. — Оце лишко! Як же мені тепер говорити з двома зятьми? Це буде така дипломатія, що й сам Бісмарк не потрапив би, на яку ступити. З одним говори — скидай машкару, з другим говори — насувай машкару на весь вид. Треба було послухати жінки. Казала ж вона: ніколи не скидай тепер машкари й спи в машкарі. А бодай нечистий взяв цього Фесенка! Завдав мені на старість роботу».

Усі посідали й довгенько мовчали. По один бік сиділо три душі, і по другий три душі й тільки поглядали через стіл одні на одних. Усі почували дуже виразно, що за столом сидить «права й ліва». Стара Навроцька знала це добре й почувала, що їй доведеться заводити машину, бо машина була ладна стояти хоч би й до страшного суду.

«Треба починати самій. Нічого не pomoже, — подумала Навроцька. — Але з чого почати? Паничі вчені люде... Треба почати за щось вчене або принаймні щось схоже на це».

І в її голові швидко потяглися, як разок намиста, теми для розмови: година, негода, горнична, куховарка, абрикосове варення, сині баклажани, вчорашній несмачний борщ...

«Ні, не випадає! Ну ніяк собі не знайду доброго сюжету. Оце морока мені!» — подумала Навроцька.

Надворі було тихо, як в вусі. Коли несподівано схопився з моря вітрець і ніби гострою стрілою перелетів через акації. Лист зашумів, зашелестів, неначе трохи погомонів, і знов стихло надворі. Один листочок впав на стіл. Фесенко схопився, вхопив листочок і делікатно пустив на траву, неначе боявся, щоб він не розбився. Усі мовчали й неначе чогось сердилися.

— Вітер... — промовила Навроцька. — Яка чудова цього вечора погода! — в кінці всього промовила стара Навроцька.

— Еге! — обізвався Фесенко. — Дивний, пишний вечір!

Саня осміхнулася. Навроцька зирнула на Саню сердито.

— Що ж ви тепер читаете? — спитала Навроцька в Комашку й аж зраділа, що таки знайшла високу матерію для розмови.

— Тепер я читаю книгу людського серця, — обізвався знехотя Комашко. Маня кинула на його очима. «Яку чудну книжку він читає, — подумала вона. — Це, мабуть, не французька, а англійська, бо так чудно зветься».

— Погода така гарна, що й моя Маня оце гуляла з паном Фесенком, — не втерпіла Навроцька, щоб не похвалитись.

— Мав велике щастя гуляти з Марією Харитонівною, — одказав Фесенко з легеньким поклоном до Навроцького.

— І далеко ходили гуляти? — спитала Саня в Мані.

— Аж до монастиря! — несміливо обізвалася Маня.

— Мав приємність і щастя обійти з Марією Харитонівною увесь парк, — обізвався Фесенко.

— Як далеко! — сказав Навроцький.

Саня засміялась: до монастиря було, може, саженив з сорок.

— Мав приємність поговорити з Марією Харитонівною, — обізвася Фесенко. — Добре ви, Раїсо Михайлівно, вчинили, що дали вашу дочку на науку в пансіон, а не в гімназію. Які перли виходять з пансіонів та з інститутів! які перли! їм ціни нема!

— А з університетів та гімназій що виходить? — одрізала Саня. — Чи перли, чи діаманти?

— Не те, не те, Олександрє Харитонівно! — несміливо сказав Фесенко.

— А що ж? будяки, чи що? — сказала з осміхом Саня. — А я оце думаю всунутись доконче в ті будяки, бо їду на курси! — одрубала вона.

— Хе-хе-хе, — ніби знехотя осміхнувся Фесенко. — Якби в гімназії та в курси завели грецьку та латинську мову, то, може, звідтіля виходили б перли. Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу? Це було б по-аристократичному.

Старий Навроцький поклав руку на стіл і застукотів одним пальцем по столі: то був знак, що він щось думає.

— Гм... гм... це полова. Не варт набивати половою голів навіть гімназістам. Гм... це фальшива й шкідлива для молодих урядова педагогічна система. Шага не варта, — прохопився Навроцький.

Фесенко прикусив язика. Навроцька нахабно й сердито витріщила очі на свого чоловіка, неначе вдарила його поглядом.

«Ой, що ж я оце сказав? Щось недоладне... Гм... недоладу... — подумав Навроцький. — Оце лихо! оце лихо! хто його зна, як я оце вихопився словом перед цим небезпечним Фесенком: це, мабуть, через те, що я трохи сердитий на його. Овва! Гм... ця ж чортова супостать розбреше скрізь».

Розмова не йшла. Комашко встав і почав прощатись. Саня й собі встала з стільця. Комашко пішов додому. Саня побігла в номер до Мурашкової, щоб розказати їй за своє щастя. В неї душа була повна щастя, як криниця води. Їй заманулось побалакати з подругою, пожити ще мріями, які й досі не заспокоїлись в її молодій душі. Навроцький сидів надутий, мов копиця в дощову годину. Фесенко примітив, що скоїлось щось недоладне в сім'ї, й собі незабаром розпрощавсь. Старий Навроцький, напившись чаю, пішов в гостиницю одпочивати. Він ліг на софі, а в його з голови не виходила думка.

«І що я сказав? Надало ж мені сказати таку страшну річ. Цей Фесенко, ця проноза вертиться ж між аристократами, часом ще скаже моему начальникові, а той напише будлі-куди вище, може і в Петербург. Що, як звідтіля напишуть: прогнати з служби раба божого як «неблагонадежного»? А тут ще до пенсії служити цілих ява роки. Овва! овва! І надав мені нечистий скинути машкару. Жінка любить оксамит; Маня має велику симпатію до шовку. Усе те вони чепляють на себе залюбки... а справляють не за свої гроші, а за мої. Треба ще й Саню держати на курсах. Ой лишечко! приїду додому, зараз піду до архієрея з візитом... Треба частіше заходити за благословенням до архієрея. Овва! овва! Або хоч запишусь в «Славянський благодотворительний комітет»...

Навроцька зосталась за самоваром з Манею.

— За що ви там балакали з Фесенком? — питала вона в дочки.

— Та... він почав дуже по-вченому, а я нічого не могла втямив. А потім...

— Дуже мало читаш ти вчених книжок, — сказала мати.

Маня боялась вчених книжок, неначе чуми, й не могла їх читати, бо не тямля їх.

— Що ж потім? — спитала мати.

— А потім заговорив якомсь простіше, за квітки... — знехотя говорила Маня,

— Що ж він говорив тобі за квітки? — чеплялась мати.

— Та... казав, що він найбільше любить бузину, чи щось таке... — бовкнула Маня й почервоніла.

— Що це ти верзеш? Яку бузину? — спитала мати.

— Чи то пак... резеду! — сказала Маня. — Бо я прохопилась та йому сказала, що я сама сіяла весною резеду. Мати засміялась.

— Мабуть, ти недурно оце плутаєш та мішаєш бузину з резедою... Гм... Як почервоніла. Кажі-бо, що він казав тобі? — чеплялась мати.

— Та... казав, що він любить баклажани чи щось таке... та... Це я кажу за себе, що я люблю баклажани... а, а... він казав, що любить нарциси! — сказала Маня. — Я йому сказала, що я більше од усіх квіток люблю нарциси, а він каже, що й він любить більше за все нарциси, і обіцяв принести мені букет з нарцисів.

— Тепер? влітку? Де він їх достане? Це чудасія з вами, та й годі!

— Казав, що достане, хоч з-за границі випише! — сказала Маня.

— Що за диво? Він щось інше говорив тобі. Та признавайся-бо! Чого ти од його втекла?

— Бо стало ніяково й навіть трохи страшно! — сказала Маня.

— Оце диво! Хіба ж він страшний? Він же такий гарний.

— Я, мамо, його ніби боюсь, хоч він і гарний: він дув же вже по-вченому та розумно говорив.

— Оце гарно! То ти боїшся паничів? — спитала мати.

— Боюсь, мамо, трохи...

— Адже ж малюєш паничів: малювала Ромео та Юлію, Ярему й Оксану.

— Мальованих паничів не боюсь, а живих наче боюся, чи то пак... дуже вчених та розумних боюсь.

— І Комашка боїшся? — спитала мати.

— Ні, Комашка не боюсь, бо він давно буває в нас: я до його звикла й оговталась.

Мати задумалась.

«Чи не перейшла я часом міри? Ще візьме та й пошиється в черниці, в монастир...» — подумала мати.

Мати дізналась, що настає час, коли, либонь, їй самій доведеться попусувати трохи свою пещену дитину.

«Треба повезти її в театр, щоб побачила оперетки Оффенбахові. Достану романи Золя та всуну їй в руки. Нехай чита. Може, стане сміливіша. Ова! Шкода! Це я трошки аж переборщила», — думала стара Навроцька.

— Не казав часом тобі Фесенко, що він тебе любить? — спитала Навроцька, трохи надумавшись.

Маня сиділа край стола, спершись ліктем і підперши голову долонею. При останніх материних словах вона почервоніла, але нічого не одповідала.

— Чого ж ти мовчиш? Од матері в тебе не повинно бути нічого потайного. То тільки Саня потай од мене робить, що схоче. Але Сані я не мати, а мачуха. Еге, він казав, що тебе любить?

Маня сиділа червона й мовчала, їй було сором признатись. Цього слова вона не вимовила б нізащо в світі. Мати мовчала, й дочка мовчала. Маня неначе бачила перед собою ясні очі та чорні високі Фесенкові брови, бачила його повні червоні уста. їй страшенно заманулось поцілувати ті уста та ще й зараз.

— Мамо, я хочу варення! — обізвалась Маня.

— Якого ж варення тобі заманулось? — спитала мати.

— Варення з кітри, — сказала Маня.

«Вередує, — подумала мати. — Вона завжди просить кисло-гіркого варення з кітри тоді, як вередує».

Мати пішла в гостиницю й винесла слоїк з варенням.

Накидавши варення в блюдечко, вона подала його Мані. Маня з'їла з ложечку й кинула ложечку на стіл.

— Гірке. Мені хочеться солодшого варення. Якби з абрикосів, абощо.

— Оце яка ти сьогодні вередлива! Погуляла трохи з Фесенком, та й заманулось абрикосів! — сказала мати.

Одначе вона знов подибала в гостиницю й винесла слоїк з абрикосовим варенням.

— Еге, ти любиш Фесенка? — спитала мати несподівано.

Маня одразу заплакала: вона згадала Фесенкові очі й уста. Дві сльози скотилися по щоках і впали на стіл. Мати пригорнула голову своєї коханої дочки до себе й поцілувала її в голову.

— Маню моя дорога! Ти його любиш? — допитувалась мати, але Маня мовчала.

— Мені здається, — сказала мати згодом, — що він тебе буде сватати. Доведеться справляти разом двоє весілля. А ти б пішла за його заміж?

Маня аж кинулась.

— Я, мамо, ні за кого в світі не піду заміж, — тихо обізвалась Маня.

— Чом не підеш? Треба ж тобі колись вийти заміж, — сказала мати.

— Я вас ніколи не покину, — обізвалась стиха Маня. — Без вас я нізащо в світі жити не буду. Він мене візьме од вас, кудись завезе.

В Мані затрусився голос од жалю. Вона була напготові заридать.

— Звикнеш, як оговтаєшся та оббудешся. Дівчина як верба: де посади, там і прийметься, — сказала мати українську мужицьку приказку.

— Я не верба, я вас не покину ніколи. Хтось чужий візьме мене, розлучить з вами, — сказала Маня.

«Вона ще дуже молода... Мало я виводила її між люде. Живемо в кінці міста в глушині, в виноградниках. Без мене вона навіть в місто сама ніколи не ходила, ніколи! Овва! Погано! Маня виросла надто вже провінціалкою й трохи навіть черничкою. Треба б їй всунути в руки французькі романи... та ще такі, де було б доволі абрикосового варення...»

Прийшла горнична прибирати з стола. Мати з дочкою пішли в гостиницю. Маня лягла спати, але вона довго не могла заснути. Перед її очима усе манячили повні червоні, уста під чорними блискучими вусами, блищали палкі Фесенкові очі. Ті уста, ті чудові очі й манили її, й дражнили серце, і чогось лякали, і врешті... довго-довго спати не давали.

А тим часом Фесенко вертався до Одеса по залізній дорозі. Він сидів в вагончику без вікон, і свіжий вітрець прохолодив його гарячий вид. Він передумував усі випадки того дня.

«Я обіцяв Мані достати букет з нарцисів. Ще й клявся й божився, що достану. Розпустив свого язика, й сам незчувся, як дав обіцянку. І надав мені кат сказати їй за оце! І забувся, що тепер не весна, а літо! Де я в іродового батька достану їй тих нарцисів. А без тих нарцисів хоч і очей не показуй до неї. Оце лишечко!»

І ті нарциси цілу дорогу не давали Фесенкові спокою. Він приїхав додому і все думав про нарциси.

«Оце лізе в голову отой поганий бур'ян! Тфу на тебе, сатано!» — думав Фесенко, роздягаючись.

Він ліг спати, і йому все снилось, що він іде стежкою по якомусь полі, засадженому нарцисами та засіяному резедою. Нарциси чудні, наче чортики з ріжками, колють його в ноги, як колючки, а між білими головками на бадилинах блищать магичні числа 25 000 то золоті, то брильянтові, та все коливаються од вітру й неначе дражнять його.

Фесенко прокинувся. В вікно лилось золоте проміння гарячого літнього сонця й сипалось плямами на білу стіну. Перша думка, яка майнула в його голові, була за резеду та нарциси.

«Пху, на тебе, сатано! Не вилазить отой бур'ян з голови, — аж крикнув сердито Фесенко, встаючи з постелі. — А цей бур'ян треба доконешно достати, хоч з каміння вилупать. Де я його достану? Ага! піду в французький магазин та достану роблених нарцисів! Це буде ще ефектніше! Ой, гарно я придумав!»

Поки в магазині стулили букета з нарцисів, Фесенко щовечора їздив на Великий Фонтан до Навроцьких. Він ждав і не міг діждатись, поки той букет буде готовий.